

SZERESS és NEVESS!

Judy Duarte
A lánglovag

Cheryl St. John
Aranyos lány

Christine Flynn
A bálkirálynő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Judy Duarte, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A Bianca 210. eredeti címe: Their Secret Son (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© *Harlequin Books S.A., 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A Bianca 211. eredeti címe: Million-Dollar Makeover (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Erős László

© *Christine Flynn, 2004 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A Bianca 208. eredeti címe: Prodigal Prince Charming (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Mátyás Mária

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 59. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-740-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Judy Duarte
A lánlovag

1. FEJEZET

Joe Davenport feszültsége csak akkor engedett, amikor a lángokat sikerült végleg eloltaniuk. Füst és nedves hamu fojtó szaga terjengett, ahogy a tűzfészket keresve átvágott a kiégett, üres telken.

Nem volt komoly a tűz: társai segítségével alig tíz perc alatt sikerült eloltania, ám ha a lángok elérik a szomszédos Billings-házat, akkor végzetes következményekkel járhatott volna. Az idős Edna Billings ugyanis ízületi problémái miatt toloszékbe kényszerült, és aligha tudott volna időben kimenekülni... Nocsak! Az meg mi a csoda?

Joe egy összeolvadt, piros műanyag darabot pillantott meg maga előtt a földön, és leguggolt, hogy közelebről megnézze. Éppen ebben a pillanatban ért oda hozzá egyik fiatal tűzoltótársa, Sam, egy hat-hét éves forma kisfiúval.

– Alighanem ő a mi emberünk – veregette meg a gyerek vállát Sam. – A telek végében, a fák mögött bujkált, és csak úgy dől belőle a füstszag.

– Nézzük csak, mi van ott, kispajtás? – bökött Joe barátságosan a fiú gyanúsán kidudorodó ingzsebe felé.

A legényke, aki a ruhájából ítélve igen módos családból származhatott, megvonta a vállát, aztán egy monogrammal díszített arany öngyújtót vett elő a zsebéből.

Joe nem akarta megijeszteni a gyereket, de azért komolyan szeretett volna vele elbeszélgetni a tűzzel való játék veszélyeiről. Tapasztalatból tudta, hogy némi fejmosás nem árt, ezért igen szigorúan nézett a kis gyújtogatóra.

– Hogy hívnak?

– Bobbynak. – A gyerek egyenesen állt, a szeme sem rebbent. Szemlátomást nem az a fajta, akinek könnyen inába száll a bátorsága.

A homlokába hulló hirtelenszőke fürtök, a szeplők az orra körül és a koromfolt az arcán a saját gyerekkorára emlékeztették Joe-t. De most nem akart erre gondolni...

– Te gyújtottad meg a bozótot a telken?

– Nem – felelte Bobby, és összefonta a karját a melle előtt.

– De láttad, hogy elkezd égni, ugye?

A gyerek bólintott.

– No és mekkora volt az a tűz, amikor észrevetted?

A fiú körülbelül két centiméternyit hagyott a mutató- és a hüvelykujja között.

– Ekkora. De nem én gyújtottam.

Joe biccentett, noha természetesen tisztában volt vele, hogy a gyerek hazudik. Sebaj, ha lassan, óvatosan kérdegeti, a végén csak kiszedi belőle az igazat.

– Szóval olyan picike. Akkor alighanem te láttad először, igaz?

Bobby megvonta keskeny vállát.

A gesztus a saját viselkedésére emlékeztette a fiatal tűzoltót. A saját gyerekkorára, amikor felgyújtott egy évek óta üresen álló épületet, hogy felhívja a figyelmet kábítószer-kereskedő apja titkos üzelveire. Szerette volna, ha valaki észhez téríti az öreget, és gyerekfejjel azt hitte, a rendőrség ebben is segít. Ehelyett kis híján börtönbe került gyújtogatásért – most meg ezen a bevetésen már ő irányította a rohamkocsival kiérkező tűzoltókat. Azt, hogy ilyen nehéz indulás után idáig eljutott, egyedül Harry Logannek köszönhetette, akit a nehéz sorsú gyerekek őrangyalaként tartottak számon a városban.

– Mit gondolsz, hogyan keletkezett a tűz? – tette fel a kérdést a kisfiúnak.

– Anyukám tehet róla – hangzott a különös válasz.

Joe felkapta a fejét. A beszélgetés kezdett érdekes lenni.

– Ezt úgy értsem, hogy anyukád gyújtotta a tüzet?

– Nem, de akkor is ő az oka.

A férfinak ugyancsak oda kellett figyelnie, hogy mosolyra ne húzódjon a szája.

– Elmagyaráznád, hogyan érted ezt?

Bobby nagy levegőt vett, és belefogott:

– Úgy, hogy születésnapomra egy autómobil kaptam, de néhány alkatrésze letörött, és anyukám nem adott nekem abból a ragasztóból, amivel a műkörmeit szokta felragasztani. Pedig az nagyon jól tart, ha nem vigyáz az ember, még az ujjai is összeragadnak tőle...

– Aha – dünnyögte Joe. – Szóval anyukád nem adott ragasztót, hanem ehelyett meggyújtotta a gázt a telken.

– Dehogyan! Mivel nem kaptam ragasztót, valami mást kellett kitalálnom, hogy megjavítsam az autómobil, és akkor eszembe jutott, hogy a műanyag a tűztől megolvad. Nemrég egy műanyag villát tartottam a kandallóba, jól összeolvadt, és utána megint megkeményedett. Ezért aztán kölcsönvettem nagypapa öngyújtóját, és megpróbáltam rendbe hozni az autót, de hiába vigyáztam, az a vacak teljesen elolvadt, és a végén felgyújtotta a kertet.

Joe kis híján hangosan felnevetett. Most mi a csudát csináljon ezzel a kis csibésszel? Noha gyereknevelés terén nem voltak személyes tapasztalatai, azt biztosra vette, hogy szeretetteljes törődéssel és odafigyeléssel sokkal inkább hatást lehet gyakorolni egy ilyen emberkére, mint testi fenytéssel, amiben neki annak idején oly gyakran része volt.

– Bobby! – kiabálta ekkor egy nő az utca túloldaláról.

Aha, szóval megérkezett az anya. Joe-nak rendszerint a kis bajkeverők szüleihez is volt néhány keresetlen szava, így aztán megfordult.

Legnagyobb megdöbbenésére Kristin Reynoldsot ismerte fel a közeledő nőben. Kristin volt élete első és egyetlen nagy szerelme, akivel nyolc éve, a középiskola utolsó évében találtak egymásra. Nos, a lány semmit sem változott, ugyanolyan karcsú volt, ugyanolyan szőke, és zöld szeme is ugyanolyan fényel csillogott. Csupán az alakja lett talán egy hajszálnyival teltebb, asszonyosabb, de ettől Joe csak még vonzóbbnak találta. Ő aztán igazán nem lehet a fiú anyja...

– Ő az anyukám – jegyezte meg Bobby, miközben lábfejevel elfogódottan rajzolgatott a pernyés homokban.

Kristin még nem vette észre Joe-t, csak a fiát látta. A férfi örült ennek, mert hirtelenjében fogalma sem volt róla, mit mondhatna neki.

Vajon miért ver úgy a szíve a nő láttán, mintha ki akarna ugrani a mellkasából? Talán mert annyira meglepte Kristin felbukkanása? Vagy zavarba jött volna? Végtére is Kristin volt az első szeretője...

Joe maga kezdeményezte a szakítást annak idején, méghozzá azért, mert szerelmének apja nyomást gyakorolt rá. A dúsgazdag üzletember soha nem bocsátotta meg a fiúnak a származását, no meg azt, hogy gyerekkorában felgyújtotta azt a raktárt, amely az ő tulajdonában állt.

Thomas Reynolds azon a véleményen volt, hogy egy Joe Davenport-féle alak nem való az ő lányához. Amikor pénzt kínált neki, hogy tartsa távol magát Kristintől, a fiú büszkén visszautasította. Ám ekkor Reynolds az érzelmi zsarolás fegyveréhez folyamodott, és bebeszélte neki, hogy a lány boldogabb lenne, és sokkal többre vinné őnélküle.

Mielőtt a két fiatal összejött, Kristin kitűnő tanuló volt, és mindenki tudta, hogy egy jó hírű főiskolára készül. A szerelem azonban érthetően nem volt jó hatással az iskolai teljesítményére, már csak azért sem, mert attól fogva a lány füttyült régi céljaira, és sokkal jobban érdekelt Joe, mint a továbbtanulás.

– A lányom korábban sosem hazudott nekem – mutatott rá Thomas Reynolds. – Őszinte volt, és nem titkolózott előttem. Most meg rendszeresen elszökik otthonról mindenféle mondvacsinált ürüggyel, a tanulmányi eredménye pedig napról napra romlik. Mondd, szerinted mi lesz így belőle? Milyen jövő várhat rá a te oldaladon? Hagyd őt békén, ne akard, hogy Kristin az apád szintjére süllyedjen!

Ez volt az, amit Joe végképp nem akart. Érezte, hogy Reynoldsnak, tényérbemászó nagyképűsége és fensőbbes fellépése ellenére, alapvetően igaza van. Ő, a kábítószer-kereskedő fia nem adhatta meg a lánynak azt, amit Kristin megérdemelt.

Ezért aztán Joe a következő randevún a szerelme elé állt, és elmondta, hogy szakítani akar, mert már nem szereti. A hazugság kis híján a torkán akadt, de valahogy mégis kinyögte, mert tudta, hogy el kell engednie Kristint. A lány jövője szempontjából biztosan jobb lesz így.

De vajon miért jön rá a szívdobogás most, nyolc év elteltével, pusztán attól, hogy viszontlátja? Hiszen levegőt is alig kap, annyira izgatott!

– Ne aggódj, anya, nincs semmi bajom! – szólalt meg ekkor Bobby.

Joe ránézett, és villámcsapásként érte a felismerés, mennyire hasonlít a kisfiú gyerekkori önmagához. Szent ég, csak nem...?! Gyorsan utánaszámolt, és rájött, hogy nagyon is lehetséges a dolog. Hét év és néhány hónap telt el azóta, hogy utoljára együtt voltak Kristinnel, a gyerek meg nagyjából első osztályos lehet.

– Te meg mit keresel itt, fiatalember? – kérdezte szigorúan a szőke nő, majd amikor a következő pillanatban észrevette Joe-t, elnémult a döbbenettől.

Kristin sokáig bámulta megkövülten fiának felnőtt kiadását – a férfit, akit egykor mindenkinél jobban szeretett, és aki elhagyta.

Persze tudta, hogy előbb-utóbb össze fognak futni most, hogy a nyári szünetben hazatért beteg apjához, valahogy mégis váratlanul érte a találkozás.

– Mi... mi történt? – kérdezte elfúló hangon.

– A tiéd ez a gyerek?

Kristin nagyot nyelt. Csak nem tűnt fel Joe-nak a hasonlatosság? Csak nem sejtett meg valamit? Bár tulajdonképpen csöppet sem volna meglepő. Bobby szakasztott olyan, mint ő: az arcvonásai, a haja, az okosan csillogó barna szeme. Kristin valahányszor ránézett a gyerekre, mindig eszébe jutott Joe és az a szörnyű este, amikor élete első – és sokáig egyetlen – szerelme elhagyta.

Évekbe telt, mire sikerült őt elfelejtenie. A viszontlátás felidézte benne az egykori szakítás fájdalmát, és annak az estének a hangulatát, amikor be kellett vallania az apjának, hogy törvénytelen gyermeket vár. Meg persze a hazugság emlékét, amit az állítólagos apáról feltalált a dühtől tajtékozó férfinak.

– Igen, az enyém.

Joe pillantásától Kristin teljesen elbizonytalanodott. Mintha félszeg iskolás lánnyá változott volna újra, akit rabul ejtett a fiú személyiségének varázsa.

Joe megférfiasodott, magasabb, izmosabb lett, s vizsla tekintete ide-oda járt Kristin és Bobby között. A lány tudta, hogy sürgősen le kell lépniük innen, még mielőtt Joe nyomára akad a titoknak, melyet immáron nyolcadik éve rejtegetett.

A férfi átadta neki apja monogramos arany öngyújtóját, és elmosolyodott.

– A fiad szerint te tehetsz a tűzről.

– Én? Hogyhogy?

– Bobby azt állította, nem adtál neki ragasztót az autója megjavításához, ezért nem látott más megoldást, mint hogy elővegye az öngyújtót, és azzal reparálja meg a kocsiját. Pedig az öngyújtó nem játékszer. Még kevésbé való kisgyerek kezébe, mint a pillanatragasztó.

Kristin csak nézte-nézte a fiát, és arra gondolt, hogy az eleven, rosszcsonk kisfiú érkezése már így is a feje tetejére állította korábbi életét.

A vőlegényének az volt a véleménye, hogy sokkal szigorúbban kellene fognia Bobbyt, mert mostanáig túlságosan elkényeztette; márpedig a vőlegénye igazán ért hozzá, hiszen neves pszichológus. Dylan Montgomery nagy tekintély volt a szakterületén, olyannyira, hogy mára már televíziós műsort is vezetett, és igazi sztárnak számított.

Már csak miatta sem helyénvaló, hogy megdobban a szíve, valahányszor Joe rámosolyog. Évek óta most először érzi jól magát a bőrében, végre sínen van az élete, hiszen megtalálta a társat, aki mellett boldog lehet, és akit az apja is büszkén elfogad vejeül. Thomas Reynolds mindig is arról álmodott, hogy a lánya egy híres, gazdag és befolyásos férfi felesége lesz. Dylan Montgomery pedig pontosan ilyen ember.

Kristinnek tekintettel kellett lennie apja érzéseire és egészségi állapotára. Annál is inkább, mert

a férfi nem nagyon vigyázott magára. Beteg szíve és cukorbaja ellenére sem a dohányzásról, sem a finom ételekről nem tudott lemondani, rossz állapotban lévő tüdeje és túlsúlya viszont magas kockázati tényezőt jelentett szívműtét esetén, amelyre a közeljövőben – ezzel a lány tisztában volt – mindenképpen sort kell keríteni.

Vagyis Kristin mostanában biztosan nem vallhatta be a teljes igazságot apjának, hiszen nem akarta felizgatni őt. Az elmúlt nyolc évet a keleti parton töltötte, de természetesen napi kapcsolatban állt az édesapjával. Most pedig a férfi egészségi állapotának romlása miatt nem habozott, vállalta, hogy itt tölti az iskolai szünetet, és vigyáz rá. Ugyanúgy, ahogy apja is vigyázott rá, amikor még kislány volt.

Kevesen gondolták volna a könnyörtelen üzletemberről, milyen gyengéd szeretettel csüng a lányán, különösen felesége korai halála után. Ő volt az az apuka, aki részt vett minden iskolai ünnepségen, aki naponta kikérdezte lányától a leckét, aki esténként betakargatta, és együtt imádkozott vele. Thomas Reynolds megtett mindent, hogy pótolja a pótolhatatlant: a szerető édesanyát.

Így aztán Kristinnek is feltett szándéka volt, hogy megvédje az apját minden bánattól és csalódástól, s kárpótolja az ő ifjúkori botlása miatt.

El akart fordulni, de Joe megfogta a karját, ismerős bizsergést idézve elő az érintésével.

– Beszélünk kell.

– Nem hinném, hogy van miről beszélünk – hangzott az elutasító válasz.

Joe vetett egy pillantást Bobbyra.

– Látod, ebben én nem vagyok annyira biztos.

– Természetesen vállalom az anyagi felelősséget a kárért, amelyet a fiam okozott – hadarta gyorsan Kristin. – De most bocsáss meg, kérlek, mennünk kell, mert éppen főzök, és gondolom, nem akarod, hogy ma még egy konyhatűzhöz is riasszanak.

Azzal kézen fogta Bobbyt, és elsietett. Szeretett volna a lehető leggyorsabban eltűnni a vonzó tűzoltó szeme elől, már csak azért is, hogy elejét vegye a további kérdéseknek.

Ahogy apja kétszintes, hófehérre vakolt háza felé igyekezett, gondolatban végigpergett előtte a kínos jelenet, amikor a kollégiumból felhívta az apját, hogy kíméletesen a tudomására hozza: gyermeket vár.

– Micsoda?! – üvöltötte a férfi. – Terhes vagy? És ki az apa? Mert ha az a Davenport kölyök, akkor saját kezűleg tekerem ki a nyakát, abban biztos lehetsz!

Kristin eredetileg Joe-nak is meg akarta mondani, hogy teherbe esett, de a fiú megelőzte, és az arcába vágta, hogy már nem szereti. Ezek után persze Kristin hallgatott, mint a sír, és apja őrjöngő dühét hallva jobbnak látta, ha előle is eltitkolja az igazat.

– Nem, egy évfolyamtársam, akit itt ismertem meg a főiskolán. Nagyon jóképű, és a vízilabdacsapat tagja. De semmiképp nem akarok hozzámenni. Nem vagyok belé szerelmes.

Apja persze eleinte mindenáron rá akarta beszélni a házasságra, Kristin viszont nem engedett, Thomas Reynolds pedig, becsületére legyen mondva, ennek ellenére továbbra is támogatta anyagilag. Nem volt könnyű, de mindössze egy év halasztás árán sikerült kitüntetéssel befejeznie a főiskolát, majd a keleti parton helyezkedett el tanárnőként.

Apja gyakran kérte, hogy látogassa meg őt a szülői házban, ám a lány mostanáig mindig talált valami kifogást, úgyhogy Thomas szállt repülőre, ha a lányát és az unokáját látni akarta.

A ház elé érve Kristin megszorította Bobby kezét. Nem volt könnyű a kisfiúnak apa nélkül felnőnie, mint ahogy neki sem volt kis teher megbirkózni a magánnyal. De azért kibírta valahogy, és megtalálta Dylant, aki hamarosan átveszi a férfiszerpet a családban. Joe Davenportnak nincs helye az életében.

Joe... Vajon megsejtette az igazságot? Kristinnek legalábbis ez volt a benyomása az imént. De hátha mégsem; hátha elfelejti ezt a találkozást, és nem üti az orrát más dolgába.

Kristin, akárcsak Lót felesége, nem bírta ki, hogy a küszöbről vissza ne forduljon. És a balsejtelme beigazolódott: Joe csakugyan figyelte őt.

A lány nagyot nyelt. Most mit csináljon? Úgy érezte, nem bírna ki még egy hazugságot, az igazat viszont nem mondhatta el a férfinak, hiszen ha napfényre kerül a dolog, az édesapja belehalhat a

megrázkódtatásba.

De hátha Joe boldog, hogy nem kell gondoskodnia a fiáról. Mert ha így van, akkor biztosan nem fog kellemetlen kérdéseket feltenni.

Joe hosszan bámult Kristin után. Percről percre egyre biztosabb volt benne, hogy Bobby az ő gyermeke.

– Micsoda nő! – füttyentett egyet a mellette álló fiatal tűzoltó. – Az anyukák, akiket én ismerek, valahogy nem így néznek ki.

– Igazad van – ismerte el szomorúan Joe. – De hidd el, ez a nő nem a magunkfajtához való. Csak baj és bánat származhat abból, ha egy ilyen lányba belegabalyodsz.

Ezt Joe tapasztalatból tudta. Kristin apja számára ő örökre a lenézett Davenport kölyök maradt, a kis semmirekellő, a börtöntöltelék kábítószer-kereskedő fiacskája. És ki tudja, lehet, hogy Reynolds félelmei beigazolódnak, ha Joe nem találkozik Harry Logannel. Logan volt az az ember, aki megállította a fiút a lejtőn, aki megmutatta neki, hogy másként is lehet, sőt csakis másként érdemes élni.

A raktártűz éjszakáján Harry egy kuka mögött találta meg a reszkető kamaszt, aki nagy vehemenciával védte tettét. Elvégre ő csak jót akart, és az elhagyott, düledező épület közelében nem állt egyetlen ház sem, melynek lakóit veszélybe sodorhatta volna.

Harry Logan rögtön felismerte, hogy a dac és az ellenkezés álarca mögött félelem és bizonytalanság lakozik. Ezért aztán nem igyekezett a fiatakorúak börtönébe juttatni a kis gyújtogatót, ahogy azt sokan tették volna a helyében, hanem beült vele a járőrökocsiba, és órák hosszat beszélgettek.

A férfi ösztönösen megérezte, hogy Joe-ra még soha senki nem szánt időt, soha senki nem hallgatta meg, amit a gyerek mondani akar. Legalább egy óráig beszéltette, aztán hagyta, hogy jól kisírja magát. Kisvártatva pedig olyan ajánlatot tett a fiúnak, hogy attól menten felszáradtak a könnyei: nemcsak a barátságát kínálta fel, hanem a boldog családi élet lehetőségét is, beleértve a vasárnapi ebédeket, a grillpartikat és a kerti focimeccseket. Harry ugyanis családtagként kezelte védenceit, a megtévedt, ám jobb sorsra érdemes fiatalokat, akiknek Joe-hoz hasonlóan szintén segédkezet nyújtott.

Joe tehát újjászületett, és új életét Harry Logannek köszönhette. Voltak azonban, akik erről nem vettek tudomást, és sehogy sem tudtak elvonatkoztatni Joe származásától. A fiatalember azonban füttyült rájuk. Tisztában volt vele, hogy nem lehet mindenkinek megfelelni, Kristin apjának meg főleg nem. És semmi kedve nem volt egy életen át bizonygatni, hogy igenis méltó Kristin Reynolds kezére.

Így aztán, ha nem találkozott volna ezzel a szőke kisfiúval, aki talán az ő fia, nem főne a feje Kristin miatt. De most... Amennyiben Bobby az ő gyereke, igenis részt akar venni az életében, akár tetszik ez a Reynoldsoknak, akár nem!

2. FEJEZET

Huszonnégy órás szolgálata végeztével Joe egyenesen a Reynolds-villába indult. Látogatása ürügyéül azt találta ki, hogy a tűzzel való játszadozás veszélyeiről akar beszélni Bobbyval, illetve hozott magával egy ifjútúzóltó-jelvényt is ajándékba.

Természetesen minden gyereket meglátogatott volna, aki gyűjtogatásra vetemedett, ám ennek a látogatásnak azért kétségkívül volt egy másik, sokkal fontosabb oka. Nevezetesen, hogy beszélhessen Kristinnel, és megtudakolja tőle, az ő fia-e Bobby.

Kész volt rá, hogy törődjön a gyerekekkel, hogy foglalkozzon vele, és gondoskodjon róla, úgy, ahogy ő róla sohasem gondoskodott az apja. Igaz, az elveszett évekért nem kárpótolhatta a kisfiút, de a jövőben igazi támasza akart lenni.

Becsöngetett, majd a biztonság kedvéért be is kopogott. Kristin néhány másodperc múltán ajtót nyitott. Egyszerű, zöld ruhát viselt, haját lófarokba fogta, és annyira fiatalnak, annyira sebezhetőnek látszott, mintha ugyanaz a nyolc évvel ezelőtti diáklány volna, akit Joe annyira szeretett.

Láthatóan nem számított a férfira, az arcán döbbenet tükröződött.

– Joe – lehelte ijedten.

– Bobbyval szeretnék beszélni.

– Nincs itthon. A szomszédok magukkal vitték az Oceana Parkba piknikezni, csak valamikor késő délután jönnek haza.

– Kár – mondta erre a férfi, de valójában csöppet sem bánta, hogy négyszemközt találkozhat Kristinnel.

– Mindenesetre szép tőled, hogy eljöttél. Majd megmondom Bobbynak, hogy kerested – zárta rövidre a beszélgetést a lány, ám Joe nem hagyta magát ilyen könnyen lerázni.

– Ami azt illeti, veled is volna egy kis megbeszélőnivalóm. Ha ráérsz, most megejthetnénk.

Kristin ijedt pillantást vetett a háta mögé, aztán karon fogta a férfit, és lekísérte a verandalépcsőn.

– Nem, nem érek rá – rázta meg a fejét, és közben rá sem nézett.

Talán itthon van az apja, gondolta Joe.

– Mi az? – kérdezte meg mosolyogva. – Attól félsz, hogy apád észrevesz, és előveszi a dupla csövű vadászpuskáját?

– Nem, dehogy – tiltakozott Kristin, ám az arcára kúszó pír meghazudtolta a szavait.

– Rendben. Akkor megyek. Csak egy kérdésemre válaszolj: én vagyok Bobby apja?

– Semmi közöd a fiamhoz! – jelentette ki elutasítón a nő.

– Ha az enyém, akkor épp annyi közöm van hozzá, mint neked.

Kristin csak állt megkövülten, és nem szólt semmit.

– Válaszolj, kérlek! Addig úgysem megyek el innen, amíg meg nem kapom a választ a kérdésemre.

A lány elfordult, de nem ment el. Talán sír? Vagy azt mérlegeli, mit feleljen? – töprengett Joe.

Kristin valóban kitörölt egy könnycseppet a szeme sarkából, de az agya közben lázasan dolgozott. Mit válaszoljon? Ha egyszerűen hazudik, Joe bizonyítékot fog követelni, és addig köti az ebet a karóhoz, míg az apja fel nem figyel a szóváltásra, márpedig az nem volna jó, hiszen a legkisebb izgalom is végzetes következményekkel járhat rá nézve.

– Jó. Ha semmit sem mondasz, akkor apasági vizsgálatot kérek.

Kristin felsóhajtott. A férfira nézett, hosszan, elgondolkodva, és kisímított az arcából egy rakoncátlan hajtincset.

– Kérlek, Joe... Tisztában vagyok vele, hogy sok mindent nem tudsz, és ezért nem is érthetsz meg engem. De légy egy kicsit türelmesebb! Megígérem, hogy mindent elmagyarázok, ám előbb a szavadat kell adnod.

– Mire?

– Hogy amit megtudsz tőlem, az kettőnk között marad. Addig, amíg hozzá nem járulok, senkinek sem beszélhetsz róla.

Meglehetősen hosszúra nyúlt a csönd, de a férfi végül biccentett.

– Rendben.

– Köszönöm. – Kristinnek nagy kő esett le a szívéről. – Az az igazság, hogy szerintem ez nem a megfelelő hely egy ilyen beszélgetésre.

– Mi lenne, ha együtt vacsoráznánk ma este? – vetette fel Joe.

A javaslat váratlanul érte a nőt. Már a pusztá gondolat is, hogy kettesben legyenek egy hangulatos helyen, megborzongatta az érzékeit. Felszínre törtek az emlékek: ahogy egymás kezét szorongatták az asztal alatt, ahogy összesimulva táncoltak a félhomályban, ahogy a lelátók mögött csókolóztak a focimeccs után. Hogy az édes emlékeket elhessegesse, szándékosan a szakítás napjára gondolt, arra a napra, amikor a fiú keményen az arcába vágta, hogy már nem szereti, és az átsírt éjszakákra, amelyek ez után a nap után következtek.

– Tudok egy kellemes helyet a közelben – folytatta a férfi mosolyogva. – Ott még James Bond is önként és dalolva elárulná a titkait.

Titkok. Kristin erősen kételkedett benne, hogy ennyi év után könnyen menne a vallomás. Pláne, hogy apja egészsége múltott azon, be fogja-e Joe tartani a neki tett ígéretét.

– Akkor ott találkozunk. Pontosán hol van az a hely?

– Vagyis nem akarsz, hogy érted jöjjenek – állapította meg szárazon Joe. – Félsz, hogy apád meglát, ugye?

Kristin vállat vont. Nem akart olyasmin vitatkozni, amin úgysem változtathat. Joe a kocsihoz lépett, kivett egy jegyzetfüzetet meg egy tollat, felfirkantotta a címet, majd kitepte a lapot, és odaadta a lánynak.

– Fél ötre ott leszek – zárta le a beszélgetést. – Még mielőtt elindulna az esti roham.

A nő bólintott, aztán csak állt némán, és megvárta, amíg Joe elhajt.

Negyed ötkor Kristin kölcsönkérte apja kocsiját, és elindult Harbor Havenbe, amely egy kis település volt, a várostól mintegy harminc kilométernyire északra.

Kamaszkorában is gyakran kellett titkon elosonnia otthonról, ha Joe Davenporttal akart találkozni – bár most annyit azért mondott az édesapjának, hogy egy régi barátjával találkozik. A férfi szerencsére nem kérdezett rá, ki is az a régi barát.

Mióta Joe-val szakított, Kristin csak egyszer hazudott az apjának: amikor azt mondta, hogy nem Joe a gyereke apja. Emiatt is állandó lelkiismeret-furdalás kínozta, mert alapjában véve egyenes ember volt, és nagy súlyt fektetett a becsületességre.

Noha a megjelenése egyáltalán nem számított, Kristin hosszasan készülődött. Az ágyon szétterített ruhák látványa azonban ráébresztette, mennyire nevetségesen viselkedik. Hiszen ez nem igazi randevú! Bolond is lenne újra viszonyt kezdeni Joe Davenporttal, aki egyszer már összetörte a szívét. A mai napig nem heverte ki teljesen a szakítás fájdalmát. Nem, dehogyis fogja még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát, amikor lassan sínre kerül az élete!

Csak azért is farmert és egyszerű sárga felsőt választott tehát, hangsúlyozva, hogy nem akarja kicsípni magát Joe kedvéért.

A férfi igazat mondott: a Sirályfészek csakugyan nagyon hangulatos hely volt, ahol nyugodtan lehetett beszélgetni. Joe már megérkezett, a tengerre néző teraszon várta Kristint. A lány már azelőtt kiszúrta őt, mielőtt kiszállt volna a kocsiból. Szerencsére Joe sem öltözött ki: kopott farmert viselt fekete pólóval, ám ebben az egyszerű ruhában is ellenállhatatlanul vonzó volt, ahogy hosszú lábát hanyagul kinyújtva elhelyezkedett a széken.

Csak akkor állt fel, amikor Kristin az asztalhoz ért.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

A nő válasz helyett biccentett, majd mindketten helyet foglaltak. Egy gömbölyded pincérnő jelent meg az étlappal, és megkérdezte, mit innának. Kristin először ásványvizet rendelt, de aztán arra gondolt, egy kis alkohol talán jót tenne pattanásig feszült idegeinek. Így végül a fehérbor